

Δ. ΒΕΝΕΤΟΚΛΗΣ

«Νέα Ζωή» παραθέτουσα τὴν εἰκόνα τοῦ γερaroῦ διδασκάλου, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος αὐτοῦ, καὶ χαράττουσα τὰς κατωτέρω ὀλίγας γραμμὰς, πέποιθεν ὅτι διερμηνεύει τὴν πρὸς τὸν ἑορτάζοντα ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην ὅχι μόνον τῶν μελῶν τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἀλλὰ καὶ πάντων ὅσοι ἠτύχησαν νὰ διδαχθῶσι τὰ γράμματα παρ' αὐτοῦ· οἱ ἀντιπρόσωποι μιᾶς ὅλης γενεᾶς Ἑλληνοπαίδων θὰ χαιρετίσωσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν σεβαστὸν διδασκαλὸν καὶ θὰ εὐρωσι βεβαίως τὰς καταλλήλους λέξεις ἵνα ἐκφράσωσι ζωηρῶς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα τρέφουσι πρὸς αὐτὸν οἱ πολυάριθμοι μαθηταὶ του. Ἐν τῷ χαιρετισμῷ τούτῳ, ἐκπροσωπεῖται καὶ ὁ ἡμέτερος Σύλλογος, διότι τὰ μέλη αὐτοῦ ὑπῆρξαν μαθηταὶ τοῦ κ. Βενετοκλέους· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι κώλυμα ὅπως ἐκδηλωθῇ καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Νέας Ζωῆς» ὅτι, ζωηραὶ ἀναμνήσεις καὶ ἀνεξάλειπτοι ἐντυπώσεις ὑπαγορεύουσιν εἰς εὐγνώμονας μαθητάς.

Ἡ εἰκοσιπενταετής δράσις τοῦ κ. Δ. Βενετοκλέους, ὡς διευθυντοῦ τῶν Κοινοτικῶν ἡμῶν Σχολείων, ἔχει συνταυτισθῇ πρὸς τὴν ἀναμόρφωσιν καὶ ἀναδιοργάνωσιν τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πράγματι, εἰς αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν ὀφείλεται ἡ σκόπιμος καὶ νοήμων ἐκείνη ἐνέργεια, χάρις εἰς τὴν ὅποian τὰ ἀτελεῖ Ἐκπαιδευτήρια τῆς ἡμετέρας Κοινότητος ἐξῆκοντο βαθμηδὴν εἰς τὴν σημερινὴν τελειότητα, ἣν πάντες θαυμάζομεν γηθoσύνας. Ἀνευ τοῦ ἐνθέου ζήλου καὶ τῆς ζωηρᾶς μερίμνης τοῦ σεβαστοῦ διδασκάλου, ἡ πόλις τῶν Πτολεμαίων, ἣν ἐφώτισαν ἄλλοτε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, δὲν θὰ εἶχεν ἴσως νὰ ἐπιδείξῃ τὸ καλλιμάρμαρον Ἀδερῳφειον, δι' οὗ ἀνενοώθησαν αἱ παραδόσεις τοῦ παρελθόντος καὶ ἐν ᾧ μορφοῦται, ἀναπτύσσουσα τὸν νοῦν, διαπλάττουσα τὴν καρδίαν καὶ ἐξυψοῦσα τὸ φρόνημα, ἣ ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον Ἑλληνίς νεολαία. Καὶ ὅτε εἶδε τὸν ὑποκάριον αὐτοῦ πόθον ἐκπληρούμενον καὶ τὴν ἰδέαν ὑπὲρ ἧς εἰργάσθη, θριαμβεύουσαν, ὅτε εἶδε πᾶ κοινωτικά Σχολεῖα ἐγειρό-

μενα σεμνὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ — μνημεῖον ἀφθαρτον τῆς φιλομουσίας καὶ φιλογενείας πλειάδος ὅλης ἐθνικῶν ἀνδρῶν μὲ κορυφαῖον τὸν αἰδιδόμενον Γεώργιον Ἀβέρωφ — δὲν ἐθεώρησε τούτο ἀρκετὸν, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ στερεώσῃ καὶ ἠθικῶς τὸ οἰκοδόμημα ἐξακολουθῶν νὰ διδάσκῃ, νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ νὰ καθοδηγῇ ἐν ἡλικίᾳ, κατ' ἣν συνήθως οἱ ἄνθρωποι ἀναπαύονται ἐκ τῶν πνευματικῶν πόνων καὶ τῶν μερμυγῶν, ἅτινα συνεπάγεται τὸ βαρὺ ὑπόργγμα τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Σχολείων· καὶ οἱ μαθηταὶ ἔχοντες συνειδητὴν τῆς μεγάλης ταύτης θυσίας ἀνταμειβούσι τὸν σεβαστὸν διδασκαλὸν διπλασιάζοντες τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, μετ' ἧς περιβάλλουσιν αὐτόν.

Ὅχι μόνον οἱ ἀποφοιτήσαντες ἐκ τῶν Κοινοτικῶν Σχολείων, ἀλλὰ καὶ σύμπασα ἡ ὁμογενὴς Παροιμία γνωρίζει καὶ ἐκτιμᾷ τὰ σπάνια χαρίσματα τοῦ νοῦ, τοῦ ἤθους καὶ τῆς καρδίας δι' ὧν περικοσμεῖται ὁ γερὰρὸς διδασκαλός. Βαθὺς ἑλληγιστῆς, εὐδοκίμει, ὅσον ὀλίγοι, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, οὓς ἐρμηνεύει μετ' ἐκπλησσοῦσης εὐχερείας· ἔχει δὲ τόσῃν εὐμεθοσίᾳ, ὥστε ἡ ἐρμηνεία καὶ τῶν δυσνοητοτέρων χωρίων, ἡ ἀνάλυσις καὶ τῶν περιπλοκωτέρων περιόδων ἀποδίδει ἀπλή, σαφὴς καὶ διαυγής. Οὐδὲν λέγομεν περὶ τοῦ ἤθους, διότι ὁ κ. Βενετοκλῆς εἶναι ἡ ἀρετὴ προσωποποιεμένη· καὶ αὐτὸς ἐστὶ ὁ Κᾶτων, οὐδὲν θὰ εὐρίσκει νὰ φέξῃ ἢ νὰ μεμφθῇ. Ἐκ τῆς καρδίας τέλος αὐτοῦ ἀναβλύζει διαρκῶς ἀγάπη ἀληθῶς εὐαγγελική· ὁ κ. Βενετοκλῆς δύνχται νὰ καυχηθῇ ὅτι οὐδένα ἔχει ἐχθρόν, ὅχι μόνον μεταξὺ τῶν συναδέλφων του καὶ τῶν χιλιάδων τῶν μαθητῶν του, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ πάντων τῶν στρωμάτων τῆς κοινωσίας, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ζῇ καὶ δρᾷ.

Τοιοῦτος, ἐν γοργοτάτῃ σκιαγραφίᾳ, ὁ πανηγυρίζων τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα αὐτοῦ σοφὸς καὶ γερὰρὸς διδασκαλός, τοῦ ὁποῖου τὸ μὲν ὄνομα προφέρεται ὑπὸ πάντων μετὰ σεβασμοῦ, ἡ δὲ εἰκόνη εἶναι κεχαραγμένη βαθέως ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς εὐτυχίσαντος νὰ χρηματίσῃ μαθητῆς του.

ΤΟ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΟΜΙΤΑΤΟΝ

Πρὸς ὑποστήριξιν

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ

ΚΡΑΤΙΓΗΝ ἀνακουφίσας ἀφῆκεν ἡ ψυχὴ παντὸς Ἑλλήνος, ὅτε πρὸ ὀλίγου ἐγνώσθη ἡ ἐν Παρίσις Ἰδρυσις Φιλελληνικοῦ Κομιτάτου. Αἱ δὲ περὶ ἐπιτυχίας αὐτοῦ ἐλπίδες εἶναι τοσοῦτον μεγαλείτεραι καὶ βεβαίω-
τεραι, κατ' ὅσον καὶ πολὺ περισσώτερον ὑπερβάλλου-
σαν θέσιν κατέχουσιν οἱ εὐγενεῖς τούτου αὐτουργοὶ

ἐν τε τῇ Πολιτείᾳ καὶ τῇ Ἐπιστήμῃ, μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας. Καὶ ὧντος ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς σήμερον, ἀγωνιζόμενος ἀγῶνα Τιτάνειον πρὸς περιφθορήσιν καὶ περισυλλογῇ τῶν ἱστορικῶν καὶ ἐθνικῶν αὐτοῦ δικαίων, ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ συγκι-
νήσῃ τὰς εὐαισθητοὺς καρδίας τοῦ ἔθνους ἐκείνου ὅπερ ὑπὲρ πάν ἄλλο ἐγνώρισε καὶ ἠγωνίσθη αἱματηρούς ἀγῶνας πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀληθῶν φυσικῶν καὶ πολιτικῶν τοῦ ἀνθρώπου δικαίων. Τίς Ἑλλήν δύναται νὰ ἀγνοῇ τὰ περίσεμνα ὀνόματα ἀνδρῶν, οἱ οἱ Clemen-
menceau, ὁ Homolle, ὁ Reinach, ὁ Houssaye κτλ. ἵνα περιορισθῶμεν εἰς τοὺς κυριωτέρους; Τούτων ὁ μὲν πρῶτος κατέχει ἐπιφανεστάτην θέσιν μεταξὺ

τῶν σημερινῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὁ δὲ δεῦτερος ἐπὶ πολλὰ ἔτη διεύθυνας τὴν ἐν Ἀθήναις Γαλλικὴν ἀρχαιολογικὴν Σχολὴν ἔχει σήμερον τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῶν Μουσείων τῶν Παρισίων, ὁ δὲ τρίτος καὶ τέταρτος διαπρέπουσιν ἐν τοῖς πρώτοις μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν ποιητῶν καὶ φιλολόγων τῆς Γαλλίας.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ παρέλθῃ ἀπαρτήρητον οὕτως εἰπεῖν καὶ ὑφ' ἡμῶν γεγονὸς τοιαύτης ἐπιβολῆς καὶ σπουδαιότητος, ὅπερ ἐπέρχεται ὡς ἐπικύρωσις καὶ ἀναγνώρισις τῶν δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τῆς ἀμερολήπτου φωνῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας, ἐκπροσωπούμενων διὰ τεινῶν περισέμενων αὐτῶν ἐργατῶν καὶ κηρύκων. Αἱ ἀλλεπάλληλοι φωναὶ διαμαρτυρίας, τὰς ὁποίας ἐρρήγγυνε τὸ πολυπαθὲς ἡμῶν ἔθνος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ρηγνύῃ ἀκόμη, ποικιλαχῶς ἀδικούμενον καὶ ὑβριζόμενον, ἢ ἔλως κατεπνίγοντο ἢ λίαν ἀσθενῶς ἐπληττον τὰ δυσήκοα ὦτα τῶν διεπόντων τὰς τύχας τῶν ἀτυχῶν τῆς Ἀνατολῆς λαῶν. Διότι ἀντίπαλοι κατάρτοι καὶ βέβηροι τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἰστορίαν διὰ μισθίων καὶ κατῆλων ὀργάνων τοῦ Τύπου ἐπὶ τοσοῦτον καιώρῃθωσαν νὰ δηλητηριάσωσι καὶ διαστρέψωσι τὴν κοινὴν γνῶμιν τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, ὥστε διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ σαλευθῶσι καὶ αὐταὶ αἱ ἀρχαεῖς πεποιθήσεις τοῦ Ἑλλήνος περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, ἐὰν ἔεν κατεξανίσταντο αἱ συνειδήσεις τῶν εὐγενῶν τούτων ἀνδρῶν κατὰ τῶν ἀνεκδιηγῆτων τούτων φρικαλεοτήτων. Ἡ τοιαύτη παραξέσις καὶ παραποίησης τῶν φυσικῶν τοῦ ἀνθρώπου δικαίων, ἐπιρριπτομένη μετὰ τοσαύτης θρασυτητος καὶ ἀνιδείας κατὰ πρόσωπον τῆς ψυχρᾶς ἢ ἀναισθήτου διπλωματίας, εὐλόγως συνεκίνησεν εἰς ὑπερβολὴν τὰ ἐνδοξα ταῦτα τῆς Γαλλίας τέκνα. Καὶ λοιπὸν συνελθόντες οὗτοι συνέλαβον εὐγενεστάτην ἰδέαν, τὴν ἱδρυσιν Κομιτάτου, ὅπερ καὶ τοὺς γενναίους αὐτοῦ ἰδρυτὰς μεγάλως τιμᾷ, οὐχ ἥτιον δὲ καὶ ἡμᾶς, τῶν ὁποίων τὰ δίκαια ἀναγνωρίζονται οὕτως ἐπισήμως καὶ μέλλουσι νὰ προσσπίζωνται ὑπ' ἀνδρῶν τοιαύτης ἐπιβολῆς καὶ ἀξιώματος, οἵτινες πρόκειται νὰ καταλάβωσιν ἐπιφανεστάτην θέσιν μεταξὺ τῶν εὐεργετῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Παρὰ τοὺς παλαιότερους λοιπὸν ἀσιδίμους ὁμοεθνεῖς αὐτῶν (τοῦ 1823) τῶν ὁποίων τὴν μνήμην ἡ Ἑλληνικὴ εὐγνωμοσύνη ἐνεχάραξεν ἀνεξίτηλοις γράμμασι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῆς, ἃς τιμᾷ ἀπὸ τοῦ νῦν εὐγνώμων ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ τοὺς εὐγενεῖς τούτους φίλους τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ δικαίου καὶ θερμουργοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος λάτρεϊς. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἔχει καθήκον πᾶς ἀληθὴς Ἕλλην ὅχι μόνον διὰ λόγων ἀπείρου εὐγνωμοσύνης νὰ ἐπαινῇ τὸ ἔργον καὶ τοὺς φιλανθρώπους τούτους· Φιλέλληνες, ἀλλὰ καὶ πάσῃ δυνάμει νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ, ἀναγνωρίζων τὴν σπουδαιότητα ἐκείνου διὰ τὰς τύχας τοῦ ἔθνους αὐτοῦ εἰς τῶσαν κρισιμωτάτους καιροῦς. Διότι βεβήτως οὐδεὶς ἄγνοεὶ ὅποσον ροπήν ἔχει καὶ βρῦτύτητα εἰς τὰς σκέψεις καὶ κρίσεις τῶν Φιλελλήνων περὶ ἀνάγκης υποστηρίξεως τῶν δικαίων ἡμῶν καὶ ἡ ἡμετέρα κατὰ δύναμιν ἐνεργὸς καὶ δραστηριὰ σύμπραξις. Ὑπὸ τοιοῦ-

των σκέψεων ἀγομένη καὶ ἡ « Νέα Ζωή » ὅχι μόνον εὐγνωμόνως ἐπικροτεῖ τὸ ἔργον καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἰδρυτὰς, ἀλλὰ καὶ νομίζει ὅτι ἐκπληροῖ πόθον τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ παραλαμβάνουσα ἐκ τῆς Ἀλεξανδρινῆς Réforme (τῆς 6 Φεβρουαρίου 1905) τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον πρόγραμμα τοῦ Κομιτάτου. Καθιστῶσα δὲ τοῦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Ἕλληνας καὶ ἀναγνώστας αὐτῆς ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν ἐκάστου εἰς ἔργον τοσαύτης σπουδαιότητος διὰ τὰς τύχας τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ἐνθυμιζόμενον πάντοτε τὸ « σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει ».

Πρόγραμμα

τοῦ ἐν Παρισίοις Φιλελληνικοῦ Κομιτάτου.

« Ὁ Ἑλληνισμὸς διέρχεται κρίσιν τοσοῦτον ὀξεῖαν ὥστε νὰ ἐμβάλλῃ εἰς ἀνησυχίαν τοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἀλλότρωτοι Ἕλληνες ἐκακοποιήθησαν καὶ ἠπειλήθησαν ὀλικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ ἐν αὐτῇ αὐτῶν τῇ ὑπάρξει ὑπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς τυραννίδος, ὑπὸ τῶν πλεονεξίων τῶν ἀντιζήλων αὐτοῦ χριστιανικῶν λαῶν, ὑπὸ τῆς νωθρότητος τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας, ὑπὸ τῆς ψυχρότητος τῆς κοινῆς γνώμης. Ὅθεν ἔχουσιν ἀνάγκην ὑπερασπίσεως καὶ εἶναι ἄξιαι αὐτῆς μεθ' ὅλας τὰς κατηγορίας, ἃς ἐκτοξεύουσι κατ' αὐτοῦ εἴτε ἀντίπαλοι ἐμπαθεῖς εἴτε φίλοι ἐξηπατημένοι, τὸ μὲν διότι τοῦτο συμφέρει εἰς τὴν ἰσσορροπίαν τῶν δυνάμεων τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις, τὸ δὲ καὶ διὰ τὸν πρὸς τὸ δίκαιον σεβασμὸν κατὰ τῆς τυραννίδος τῆς Ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν πλεονεξίων τῶν ἄλλων χριστιανικῶν λαῶν, τὸ δὲ διότι εἶναι ὁ ἀρχαιότατος καὶ κυριώτατος ἀντιπρόσωπος τῆς ἰδέας τοῦ δικαίου, διότι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἶναι τὸ μᾶλλον ἀνεπτυγμένον καὶ πεπολιτισμένον τῶν ἔθνων τῆς Ἀνατολῆς, ὅθεν καὶ μάλιστα ἄξιον νὰ τύχῃ τοῦ δικαίου ἐν ταῖς ἀπαιτήσεσιν αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο ἐλήφθη ἀπόφασις νὰ ἱδρυθῇ Κομιτᾶτον πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δικαίων αὐτοῦ. Οὐδεὶς λόγος οὖτε περὶ προνομίων, οὕτε περὶ συμφερόντων οὕτε περὶ ἐγωιστικῆς ἀποκλειστικότητος, οὕτε περὶ οὐδενός, ὑποτρέφοντος ζηλοτυπίας ἢ δυσμενείας. Οἰανδήποτε συμπάθειαν καὶ εὐγνωμοσύνην καὶ ἂν ἐμπνέῃ ἡ Ἑλλάς, οὐδαμῶς ἐπιθυμοῦμεν προτιμήσεις, οὐδὲ εἶναι τὸ ἔργον ἡμῶν ἔργον πολέμου, ἀλλ' ἔργον εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης, ὅθεν καὶ ἐπικαλούμεθα ὑπὲρ αὐτῆς μόνον ὅ,τι ἔχει τις καθήκον κοινωνικὸν νὰ ἐπικαλεῖται ὑπὲρ τοῦ πλησίον, τὸ δίκαιον.

Ζητούμεν λοιπὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ κατ' ἀκολουθίαν διὰ πάντας τοὺς χριστιανούς, διὰ τοὺς Ὀθωμανοὺς πάσης θρησκείας καὶ γλώσσης, διὰ τοὺς Τούρκους αὐτοὺς, τοὺς δυστυχεστάτους ἰσως πάντων τῶν ὑπάρχοντων τοῦ Σουλτάνου, τὰς οὐσιώδεις ἐγγυήσεις τῶν ἀναγκαίων ἐλευθεριῶν, τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς, τῶν ἐμπορικῶν συμβάσεων, τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, τῆς παιδαγωγικῆς καὶ ἠθικῆς δράσεως, τὸ δίκαιωμα τοῦ συζητεῖν εἰς ἐπαρχιακὰς καὶ δημαρχιακὰς συνελεύσεις, τὰς τοπικὰς αὐτῶν ὑποθέσεις καὶ τὰ γενικὰ συμφέροντα.

Οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τούτῳ τὸ ἀντικείμενον εἰς τὴν συντηρητικὴν πολιτικὴν τῶν δυνάμεων, οὐδὲ τὸ ἀπειλοῦν τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, διότι τὸ ἀριστον μέσον τῆς συντηρήσεως αὐτοῦ εἶναι τὸ νὰ καθιστᾷ τις αὐτὸ κατάλληλον πρὸς οἰκισιν. Ἐν ἐνδεχομένη μεταβολῇ τοῦ πολιτικοῦ καὶ ἠθικοῦ καθεστώ-τος ἐκάστη ἐθνότης θὰ ἐλάμβανεν ἐκασταχοῦ τὴν θέσιν τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τῆς ἀριθμητικῆς δυνάμεως, τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς δραστηριότητος αὐτῆς καὶ ἂν ποτε ἐμελλε νὰ συμβῇ μεταπολίτευσις, τὸ πεδίον τῆς δράσεως ἐκάστου ἔθνους θὰ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων περιωρισμένον εἰς τὰς ὑπὸ τῆς φυλῆς κατεχομένης χώρας καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτῆς κατακτηθείσας.

Ἐνομίσαμεν ὅτι τοῦτο τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπεραπιστοῦ τοῦ δικαίου ἤρμοζεν ὅχι μόνον εἰς τὰς φιλελληνικὰς συμπαθείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς παραδόσεις τῆς Γαλλίας καὶ συνεβιάζετο πρὸς τὰς πολιτικὰς βλέψεις τῆς ἡμετέρας Ἀνατολικῆς πολιτικῆς καὶ ἀνῆκε δικαίως εἰς τοὺς πολίτας τοῦ μόνου εὐρωπαϊκοῦ κράτους, ὅπερ οὐδένα συμφερωντολογικὸν ἢ ἐγωϊστικὸν σκοπὸν ἐπιδιώκει ἐν Ἀνατολῇ.

Πρὸς πλήρη ἐπιτέλεσιν αὐτοῦ οὐδαμῶς ἔχομεν ἀνάγκην ὅπλων οὐδὲ πολεμικοῦ θησαυροῦ· διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπενεργήσωμεν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ μόνον τὸν λόγον χρησιμοποιοῦμεν ὡς ὄργανον καὶ ἐπὶ μόνῃ τῆς δυνάμεως τῆς ἀληθείας ὑπολογίζομεν, τῆς ὁποίας ἡ γνώσις καὶ ἡ μετάδοσις θὰ εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς ἡμῶν. Θὰ προσάγωμεν εἰς τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν καὶ τὰς ἐκθέσεις ὅλα τὰ ἐχέγγυα τῆς ἀμεροληψίας καὶ ὅλην τὴν αὐστηρότητα τῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου. Αἱ ἐρευναι καὶ ἡ κριτικὴ ἡμῶν θὰ ἐξασκηθῶσιν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐπὶ πασῶν τῶν πληροφοριῶν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς καταχρήσεις, ἀδικίας καὶ βίαιοπραγίας, ὑπὸ τῶν ὁποίων πάσχουσιν οἱ Ἕλληνες καὶ ἐν γένει οἱ χριστιανοὶ καὶ λοιποὶ κάτοικοι τῆς Τουρκίας, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐπὶ τῶν παραπόνων, αἰτιάσεων, εὐχῶν καὶ σχεδίων διοικητικῆς μεταρρυθμίσεως τῶν πληθυσμῶν, ἐπὶ στατιστικῶν, αἵτινες δυστυχῶς ἔχουσιν ἀνάγκην μεγάλης ἐπιφυλάξεως, διὰ τῶν ὁποίων τὰ διάφορα ἔθνη προσπαθοῦσι νὰ ἀποκαταστήσωσι τὰ δικαιώματα ἢ τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν.

Θὰ εὖρωμεν ἐν αὐταῖς ταῖς στατιστικαῖς, ἂν μὴ τι ἄλλο, τοῦλάχιστον τὴν ἀπόδειξιν τῆς μοναδικῆς ζωτικότητος καὶ εὐρυτάτης ἐκτάσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ γενναιότητος μεθ' ἧς οἰκοδομοῦσιν Ἑκκλησίας, κτί-ζουσι Σχολεῖα, ὑπερασπίζονται καὶ διαδίδουσι τὴν ἑαυτῶν γλῶσσαν. Ἐὰν στρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰς Ἀθήνας αὐτάς, ἡ πρόδοσις τοῦ πλούτου καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ, ἡ ἀνάπτυξις τῆς γεωργίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, αἱ εὐτυχεῖς ἀπὸπειραι ποικίλης βιομηχανίας, ἡ πνευματικὴ ὠδήσις, ἡ περιέργεια, εὐφυΐα καὶ ἐπιτηδεύουσι πρὸς πᾶσαν γνῶσιν καὶ πρά-ξιν, θὰ παρουσιάσωσιν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἀείποτε κεκτημένους τὰ πολυτιμώτατα καὶ λαμπρότατα αὐτῶν πλεονεκτήματα καὶ ἐπομένως δυνάμεθα ἀκόμη νὰ ἀγαπῶμεν τὴν Ἑλλάδα καὶ δικαιούμεθα νὰ ἐπιφυλάτ-τωμεν εἰς αὐτὴν ἐν Ἀνατολῇ ἐν τῶν πρώτων προσώ-πων καὶ μίαν τῶν καλλιτέρων θέσεων.

Τὸ Κομιτάτον ἡμῶν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζῇ ἀνευ ταμεῖου, ὅπερ θὰ ἠθέλομεν ἱκανὸν διὰ τὰς ἐρεῦνας, δημοσιεύσεις καὶ λόγους ἡμῶν. Δὲν φιλοδοξοῦμεν πλοῦσιον, δυνάμενον νὰ διεγείρῃ ὑπονοίας περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς ἔργα ἀλλότρια εἰρήνης. Τὸ ἐλάχι-στον τῆς συνδρομῆς (5 φράγκα) εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας καὶ καθαρότητος τῶν σκοπῶν ἡμῶν. Ἐὰν εὐρεθῶσιν εὐεργεταὶ γενναῖοδωροὶ, τότε θὰ ἔχωμεν ὑπόλοιπον χρήμα, καὶ θὰ μεταχειρισθῶμεν τοῦτο ἵνα ἀνακουφίσωμεν ἱκανὰς ἀθλιότητας καὶ ἀνεγείρωμεν ἐρείπια πλείστα, ὥστε μηδεὶς νὰ μεμφθῇ ἡμᾶς ὡς ἀνεπιτυχῶς χρησιμοποιοῦσας αὐτό.

Ὅ,τι πρὸ παντὸς θέλομεν εἶναι ἡ ἠθικὴ δύναμις, ἣτις κατακτᾷ τὴν ἰδέαν καὶ ταύτην θὰ πορισθῶμεν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς αὐθεντικότητος τῶν μελῶν τοῦ Κομιτάτου.

Ἡ προδωρικὴ Διεύθυνσις

HOMOLLE Πρόεδρος
GRIMANELLI Γραμματεὺς
GEORGES CLEMENCEAU
DENYS COCHIN
HENRY HOUSSEY
THÉODORE REINACH

Γ. Ι. ΓΑΥΠΗΣ

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου

ΗΛΙΑ ΔΙΠ

Πρώην Καθηγητοῦ τῆς Ἀραβικῆς ἐν τῇ Θεολο-
γικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, καὶ
ἐν τῷ Ἀδερῳφείῳ Γυμνασίῳ.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ δὲ δεύτερος ἦτο ὁ «Ὁμάρ Ἰβν Ἀλφάριδ» ἡ γεννήθη ἐν Αἰγύπτῳ τῷ 1181 μ. Χ., καὶ ἐν αὐτῇ ἀπέθανε τῷ 1235 μ. Χ. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὴν σχολὴν μυστικιστῶν τινων μωαμεθανῶν γνωστικῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀσσυρία», ἥτις ἐπωνυμία φαίνεται σηματοδοτεῖσα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως «Σοφοί», ἢ ἐκ τῆς Ἀραβικῆς «Σιῤῥ» (ἦτοι ἕριον), ἴσως διότι οἱ τῆς σχολῆς ταύτης ὁπαδοὶ συνεθίζον νὰ περιβάλλωνται ποδήρη ἐξ ἐρίου χιτῶνα, καὶ τότε ἡ λέξις «Σούφρια» τρόπον τινὰ ἀντισταχθεὶ πρὸς τὴν λέξιν «ρασφόροι». Διήγον δὲ οἱ τῆς σχολῆς ταύτης ὁπαδοὶ λιτότατον καὶ λίαν ἐνάρετον βίον, ἐν προσευχαῖς ἀείποτε ἀσχολούμενοι καὶ ἐν μυστικῇ τινι μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλίᾳ ἐνδιατρίβοντες. Τοιοῦτος ἦν καὶ ὁ περὶ